

2-а Тракийска дивизии и 2-а конна бригада — заемаше отъ Кожухъ планина до Бѣласица планина.

II армия — генералъ Георги Тодоровъ: 11-а Македонска, 7-а Рилска и 10-а Бѣломорска дивизии и 3/2-а бригада — заемаше билото на Бѣласица планина и на изтокъ, до р. Места и Бѣлото море.

III армия¹⁾ — генералъ Стефанъ Тошевъ: 4-а Преславска и 12-а дивизии и 3-а конна бригада — въ Северна България. Къмъ тази Армия сега бѣ придадена и 1-а Софийска дивизия.

*

5-а Дунавска дивизия, следъ прехвърлянето на 7-а дивизия къмъ II армия, зае позиция отъ с. Конско — източнитѣ поли на Кожухъ планина — до р. Вардаръ. Тукъ Дивизията остана цѣли три години, покри мѣстността съ огромна окопна мрежа, обилно я ороси съ потѣта на своитѣ войници и въ бойове съ противника я напои съ кръвта на хиляди герои.

Бойното поле на 5-а дивизия обхващаше пространството, ограничено на изтокъ — съ р. Вардаръ, на западъ — съ високия скалистъ масивъ на Кожухъ планина — върховетѣ Мала Рупа (1929) и Кечи Кая (2058), а донѣкъде — и съ южната частъ на Марианска планина, на северъ — съ условната линия — течението на Серменлийското дере и билото на Серменлийския балканъ до в. Браточило (1423), на Марианска планина, и, най-сетне, на югъ — съ билото Скрене, в. Гандачъ (1150) и Маядашкитѣ висоти (включени).

Общиятъ характеръ на мѣстността, включена въ горнитѣ граници, е хълмистъ и силнонасѣченъ отъ дълбоки, труднодостъпни и на мѣста скалисти долове, въ които протичатъ малки планински потоци. Последнитѣ вливатъ водитѣ си въ р. Вардаръ и иматъ обща посока отъ западъ къмъ изтокъ. По тази причина и хълмоветѣ образуватъ нѣколко била, които иматъ сжщата посока и свършватъ съ малки възвишения надъ Вардарската низина — на четири-петъ клм. отъ дѣсния брѣгъ на рѣката. Въ западната си частъ — западно отъ линията с. Кованецъ — с. Люмница — с. Купа — мѣстността е гориста, а въ източната — източно отъ тази линия — е повечето гола, прошарена тукъ-таме съ малки гори и храсталаци.

Топографскиятъ възелъ въ тази мѣстностъ е платото при с. Хума, което посрѣдствомъ Суха Рупа се съединява съ Кожухъ планина, а посрѣдствомъ седловината Срка ди Легенъ¹⁾ — съ севернитѣ части на билото Скрене и съ Паякъ планина. . . . На изтокъ отъ Хумското плато, между Хумския потокъ (дѣсенъ притокъ на р. Конска) и дола северно отъ Гушетъ балканъ, се простира граничниятъ хребетъ, който завършва съ в. 626, и съ единъ езикъ на югоизтокъ достига р. Люмница, северно отъ в. Корунa. Северно отъ граничния хребетъ,

¹⁾ Освенъ гореизброенитѣ четири отдѣлни армии, въ резервъ и за окупационни войски въ Сърбия бѣха оставени 6-а Бдинска дивизия, Конната дивизия и др.

¹⁾ Северно отъ тази седловина се издигатъ висотитѣ Малка и Голѣма Яребична, Киткитъ, Гърбата и др.